

Виховна година:

***«Україно, я за тебе
молюся»***

*(Сцена оформлена, портрет Т.Г.Шевченка,
прапор незалежності України, рушники)*

Звучить пісня:

“Ой у лузі червона калина” (перший куплет і приспів).

Ведучий: *Серпень запливає у золоту осінь
Жовтіють стерни
Голубіє високе небо
Вирують пристрасті.*

Ведуча: *Ой що в Софіївському заграли
Дзвони затремтіли,
Не білі голуби янголи в небі полетіли.
Ой там збиралися під прапори
Під сонячні, ще й сині.
Віднині –
Не буде більше пана у вільній Україні!*

Ведучий: Дехто в близькому зарубіжжі й досі не вирішив: чи має українській народ право на державність, чи мусить жити, як досі жив, “під сильною й надійною рукою старшого брата”. Дискутують не соромлячись у висловах, у засобах і вчинках теж.

Ведуча: А між тим – нашій незалежності пішов вже десятий рік. Благословімо ж її! Благословімо сьогодні і назавжди! І даймо собі слово: будемо терпеливими й мудрими, аби вистачило в нас усіх сили йти несхитними обраним шляхом, виважуючи кожне свій крок.

*Пісня муз. О.Осадчого слова Шовкочитного
“Дай Україні волю”*

(виконує вокальна група дівчат)

Ведучий: Адже ми відповідальні не лише перед прийдешнім поколінням, перед дітьми й онуками нашими.

Ведуча: В очі нам дивляться ті, хто клав своє життя на алтар Вітчизни – від звитяжців Запорізької Січі до в’язнів сталінських репресій концтаборів.

Разом: Хто над усе любив її і вірив у її Незалежність?

(На сцену виходить юнак у козацькому вбранні).

Козак: *Було колись – в Україні
Ревіли гармати;
Було колись – Запорожці
Вміли панувати.
Панували, добували
І славу, і волю;
Минулося – осталися
Могили на полі...*

(Звучить “Запорізький марш”).

(Під звуки “Запорізького маршу” входять хлопці-козаки).

Отаман:

Хортице! Пісне кривава гаряча!

Луже великий проснись

З кров'ю і болем слава

не вмере козача –

Спалахом серця встає

і буя, мов колись.

Гей, ви хлопці – козаки!

Час нам пісню заспівати.

(Звучить пісня “Ой ви, хлопці, січові”).

Ведучий (знімає завісу на столі)

Хліб, і сіль, і свічки.

(Стоять портрети В.Симоненка, В.Стуса, Д.Загула, на них дати 1938-1985роки).

Ведучий:

До тебе Україно,

наша бездольна мати

Струна моя перша озветься.

В.Стус.

Ведуча: Народе мій, коли тобі проститься крик передсмертний і тяжка сльоза розстріляних, замучених, забитих по соловках, сибірах, магаданах. Державо напів сонця, напів тьми, ти крутишся у гадину, відколи тобою неспокутий трусить гріх. І докори сумління дух потворять.

(Із рядків вірша В.Стуса).

Ведучий:

Україно! Ти моя молитво,

Ти моя розлука вікова.

Гримотить над світом люта битва

За твоє життя, твої права.

Хай палають хмари бурякові,

Хай сичать образи – все одно

Я проллюся крапелькою крові

на твоє священне знамено.

Ведуча: Саме тому, що вони жили, любили і ненавиділи, страждали і згоріли за рідну землю, за людей – Батьківщина повік не забуде їх.

(Звучить пісня В.Симоненка муз.Пашкевича: “Виростеш ти сину”).

На столі букет червоних гвоздик. На папері написана дата “1933-1998 роки”, у ведучих запалені свічки у руках.

Ведучий: Багатостраждальна історія нашого народу. Ми не повинні забувати її тяжких сторінок.

(Виходить дівчина в чорному).

Дівчина: (Читає вірш Буднянського “Весна”)

Цей сніг, як сон, прийшов – розтане

Здимить і хмару перейде... Весна.

Село летить в тумані.

Голодний рік, голодний день.

*Іде – не йде, повзе по мертвих,
Й хвалити Бога – хоч повзе.
Веселий дух – не спертий
До сонця зводить все живе,
й воно молиться, і плаче
й радіє сонцю і воді.
Якби він знав коли б побачив,
Сини ростуть на лободі,
Сини Радянської держави,
Та знає вождь, усе він зна,
у вус всміхається лукаво.
В Москві весна, його весна.*

Ведуча: Наприкінці зими 1933 року голод на Україні набув велетенських розмірів. Доведені до відчаю, люди їли трупи коней, що загинули від сапу, вбивали і їли один одного, викопували мертвих і також їх їли.

Ведучий: Стоїть гора Зажури неподалік Лубен. А на ній хрест здійнявся – символ розп'яття українського народу. Височезний хрест. Здається, дістає неба, вічності і Бога.

(Звучить запис “Вічна пам'ять”).

Ведучий: Український народ пам'ятає ще одну трагічну ніч. 26 квітня 1986 року чорні хмари Чорнобильської атомної станції.

Ведуча: *Смертельний пил згортає Україну –
Не ураган, не вітер диких орд –
Великий Боже, дужий і всесильний
Молю врятуй сьогодні мій народ.*

Ведучий: *Свою Україну любіть,
Любіть її во врем'я люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.*

(Молитва).

Ведуча: І не дорікаймо своїй молодій державі за те, що поки що не додала вона нам того й іншого, не забезпечила, не могла, не зуміла.

Ведучий: Нас втомлюють нестатки, дратують черги, жахають ціни, мучить ненависть. Але ми зупинімося. Наберімося терплячості й розважливості. Але не забуваймо простої істини – держава дасть нам, коли ми дамо їй.

Ведуча: Пам'ятаймо, в нас усіх є рідний дім. Любімо ж його віддано й чесно, як уміє любити кожний українець. Бережімо мир і спокій у ньому! І невтомно розбудуємо: “Бо тільки в незалежній Україні, тільки з нею, знайдемо свою долю”.

Ведучий: Серпень виточує останні краплі тепла. У золоту осінь заходить літо. Україна святкує річницю своєї незалежності.

(Звучить пісня “Будь, Україно”).